

ISIDORA
BJELICA

SPAS

■ Laguna ■

Copyright © Isidora Bjelica, 2013
Copyright © 2013 ovog izdanja, LAGUNA

Nijedna knjiga ne može da zameni stručnu dijagnozu i medicinske savete proverenog doktora. Molimo vas da se konsultujete sa doktorom pre nego što donesete ijednu odluku koja može uticati na vaše zdravlje, naročito ukoliko patite od neke bolesti ili imate simptome koji iziskuju lečenje.

Kupovinom knjige sa FSC oznakom pomažete razvoj projekta odgovornog korišćenja šumskih resursa širom sveta.

SW-COC-001767

© 1996 Forest Stewardship Council A.C.

*Mojim voljenima – porodici, prijateljima, čitaocima
– da mi oprostite sve moje grehe i slabosti i to što mi
je toliko dugo trebalo da naučim kako da istinski
volim i opraštam...*

SADRŽAJ

Umesto predgovora	9
I Znakovi	13
II Saznanje	21
III Bolesnica iz sobe br. 5	29
IV Protokol ljubavi.	53
V Pariz, sasvim drugim očima	65
VI Florida, ili sasvim nov put	81
VII Put u Indiju	91
VIII Šri Lanka, ili kapljice Indijskog okeana na mom licu	105
IX Doha, ili pustinjski pesak u srcu	113
X Put za Eginu...	129
Praktikum.	141
 O autorki	 165

UMESTO PREDGOVORA

Tek kada sam došla do kraja ove knjige, shvatila sam da joj nedostaje predgovor... Ova knjiga je drugačija od svih mojih knjiga, a opet na neki način ona proizilazi iz svih njih... Pisala sam je bez zadržske, to je tok mojih misli, emocija, strahova, prosvetljenja, sunovrata, uznosa, radosti i tuga...

Od onog trenutka kada sam se razbolela i suočila sa najtežom bolešću, imala sam nekoliko izbora, nisam želela da ti moji izbori ikoga povrede. Ponavljam, ovo je samo moj put i moj izbor, svako ima pravo na svoj, nikada nisam želela da utičem na druge ljude, ali drugi ljudi su dolazili kod mene, javljali se i pisali mi onoga trenutka kada su ostajali bez odgovora ili kada više nisu imali ništa da im ponude, u trenutku kada su im drugi putevi izgledali zatvoreno.

Duboko verujem da je svačiji život u Božjim rukama. U tom smislu morate razumeti i moju odluku da ukoliko mi je ostalo malo, to malo proživim dostojanstveno i

estetično, kao čovek... To da li će svoje poslednje dane provoditi na bazenu, u crkvi ili na hemioterapiji izbor je svakog čoveka pojedinačno i niko nema prava da se meša u to...

Moj život, moj izbor, moj put, moje odluke... Ja sam pre svega beskrajno zahvalna Bogu što me ova užasna stvar vratila u njegov zagrljaj. Što sam osetila milost i radost kakvu dugo nisam osećala pre bolesti. Što mi je ovo strašno iskušenje vratilo duševni mir i donelo osećanje ljubavi kakvo nisam mogla ni da slutim... Nažalost, danas razumem da je moralo da mi se desi nešto ovako strašno da bih progledala, da bih se promenila, da bih naučila najvažniji protokol na svetu, protokol ljubavi...

U potrazi za lekom ljudi nekada ne razumeju da zapravo nije pobeda u tome da li ćete živeti još pet, dvadeset, trideset godina posle dijagnostifikovanja neizlečive bolesti, već kakvo je stanje vaše duše. Vreme ne postoji, svi smo mi zapravo na korak od našeg smrtnog časa i ne shvatamo ozbiljnost zadatka da radimo na našoj duši... Što se čovek više menja, sve je svesniji svojih slabosti, niskosti, gluposti...

Sav boravak na ovom svetu tiče se toga, šta će se desiti sa vašom dušom i ljubavlju... Naša fizička pobeda nije konačna bez te duhovne pobede... Svest o smrtnosti o tome da ljudi umiru svakodnevno bez pokajanja i pripreme uvodi nas u jednu potpuno novu sferu naše duhovne budnosti...

Moje otkrivanje zdrave ishrane, pripreme hrane, suplemenata, kupki, ulja, sve je to išlo paralelno sa mojim duhovnim menjanjem. Ponekad sam se osećala kao da Bog pred mene svaki dan postavlja novi zadatak koji sam

morala rešiti... Nekad mi je izgledalo da sam se spasila, a onda bih se survala još dublje nego pre i činilo mi se da nema povratka. Udari tamne strane su jezivi, ali su zato pobeđe i uznosi još veći što dublje padnete... A kada bih uspela da ga rešim, onda bi se otvorila neka nova vrata... To su čuda postojanja...

Čudesa, koja su se dešavala na tom putu i kojih su svedoci moji najmiliji, moje su intimne tajne koje sam ipak rešila da podelim sa čitaocima... Spas telesni je nevažan bez duhovnog i taj ko to ne razume tek je na pola puta...

Naš privremeni boravak na ovoj planeti šansa je da promenimo pre svega sami sebe, jer ako mi ne napravimo taj korak, niko nam neće pomoći. Ono što je najveličanstvenije u celom našem bivstvovanju dokle smo živi, dok dišemo, možemo da se pokajemo, promenimo, naučimo da volimo i opraštamo...

Neki od vas ste kao i ja, u limbu između života i smrti, i vi shvatate koliko je sve to važno i koliko nemamo vremena. Drugi su uljuljkani u triviju stvarnosti i ne razumeju da smrt može doći i na spavanju, i u vožnji kola, vođenju ljubavi, kikotu...

Spas je moja lična mala inicijacijska knjiga, moja golgota, put mog telesnog stradanja i napor ka duševnom vaskrsenju... Uz svaki bol, uz svaku tugu, ide i novo otkrivanje sreće, radosti, blagodati koju sam nažalost bila zagubila zbog svog nemara i tako dobila ovo najteže iskušenje...

Svako od vas do koga ova knjiga dođe uzeće iz nje ono što želi, bilo da je to duhovna poruka, put do čudsnog iscelitelja Svetog Nektarija Eginskog, Sveta tajna jeleosvećenja ili lično iskustvo teškog otkrivanja gde sam grešila i

kako se učila da opraštam i volim, da budem jaka i hrabra a opet mekog srca...

Tamo gde su buka, rasprave, žuči, svađe, nesreća, plač i nerazumevanje, tamo je Lukavi na zadatku... Tamo gde su mir, harmonija, radost, ljubav, praštanje, tamo je Hristov pečat... *Spas* je samo informacija, informacija koju nećete naći na drugom mestu, koja će vas odvesti do pravog izvora **spasa**.

Oni koji ne shvataju isprepletenost duhovnog i fizičkog sveta mogu odabrati tajne kako da se zdravo hrane i osnaže svoj imunitet, zaštite se od jezivih otrova koje nam plasiraju kroz genetski modifikovanu hranu, kako da dođu do određenih suplemenata ili tinktura...

Vaš je izbor i vaša odluka... Ali ništa, baš ništa na ovom svetu nije slučajno i sve se dešava sa razlogom, pa tako i činjenica da baš vi sada čitate ove redove...

I

ZNAKOVI

Nisam to očekivala...

Niko to nikad ne očekuje...

Čovek ima urođen instinkt da se najgore stvari događaju drugima...

Imala sam duga krvarenja i odlive, a poslednji pregled godinu dana ranije mi je bio uredan.

Nisam od onih koji za svaki problem trče kod lekara. Okej, imala sam krvarenja, duga, naporna, ali inače sam se osećala odlično. Osim psihički... Moje nezadovoljstvo je bilo ogromno... Nikad to niko ne bi rekao, to je nešto što sam skrivala i od najbližih, ali moje nezadovoljstvo je bilo prosto ogromno... Od devetnaeste godine sam imala probleme... Zatvaranje, progon, izbeglički dani, izdaja prijatelja, otpustili su me čak iz dvadeset novina zbog cenzure, posle završenih studija uprkos proseku 9,8 sve su radili da me oteraju sa asistentskog mesta na fakultetu i otišla sam tik pošto sam magistrirala, nisam više mogla da se borim... Čitala sam u mnogim biografijama

umetnika da je mučenje nužan deo svakog života i tako smo gurali...

Devedesete smo jedva izdržali... Prvo podstanari, posle u malom stanu na Čukaričkoj padini, bez prihoda pod konstantnim proganjanjima režima... Lav, moj sin, mislio je da smo srećni i na neki način smo i bili... On je bio beba pa ne pamti kada su ljudi V. B. dolazili na vrata da nas izbacuju na ulicu... Ne pišem puna imena ni prezimena ni onih koji su mi naneli strašno zlo, ni anđela koji su me spasavali baš zato što je nebitno... Niti želim nekom da se svetim, danas shvatam da je sve to bio odraz moje duše, njenog lutanja i beznađa u koje je upadala...

Bez novca, bez putovanja, uglavnom smo preživljavali od novca u kasici u koju je moj otac nekada davno ubacivao sitniš sa aerodroma... Šetnje, liturgije, umetnički projekti... Onda je došlo bombardovanje... Otišla sam sa Lavom u Budimpeštu kod brata od tetke, ali sam se vratila već posle pet dana... Nisam mogla da izdržim da sam van Srbije, dok se to dešava mom narodu, a nisam mogla ni bez Nebojše... Sećam se kolone automobila koja je izlazila iz Srbije dok tata, Lav i ja u starom zelenom mercedesu ulazimo u zemlju... Dve hiljade druge dobijamo Vilu Evandelinu. Zahvaljujući tome što je Nebojša prodao kuću u Visokom a ja izabrana dela kupujemo stančić u dorćolskom potkrovlju od 62 kvadrata koji renoviramo... Okej, nemamo lift i čini se da je stan na osmom a ne na četvrtom, ali opet deca imaju odvojene sobe... Onda sam zahvaljujući radu na TV-u uspevala da platim i bebisiterke i da počnemo da putujemo... Paradoksalno, ono što je izgledalo kao nagoveštaj boljeg života dovešće

me do konačnog razbolevanja... Radila sam i po šest-sedam poslova, nisam spavala, upadala sam iz jednog duga u drugi, iz jednog kredita u drugi, trpela izživljavanja, nameštanja, podmetanja... Donosila sam pogrešne odluke verujući da će takav stav dovesti do toga da možemo da pobegnemo na još jedno putovanje pa nije važno šta ja trpim, koliko radim i koliko se blamiram. Nedostatak sujete me je često koštao moralnih odluka.

Ponovo sam se susretala sa činjenicom da su me izdavali najbliži... Za mene nije bilo mesta nigde iako je izgledalo suprotno... Jedinih prijatnih godinu dana rada na BK brzo je okončano, a ja sam žalila za urednicom kakva je bila Bojana Lekić, odvažna, pametna, hrabra, uvek spremna da pomogne autoru. Bez cenzure i presije. Posle toga tri godine rada na BN, zahvalna sam Triši na toj šansi, iako me je zapravo to izuzetno fizički iscrplo i po ciči zimi i snegu kretala sam veoma rano, sama vozila 160 kilometara u jednom pravcu, ubeđivala goste da zbog mene idu u drugu državu i posle dve snimljene emisije opet nazad 160 kilometara... Ma koliko da je bilo naporno, to je bila neka sigurnost koja mi je omogućavala da putujem...

Gostovala sam po televizijama u nadi da će to približiti moje knjige čitaocima, a i uvek sam smatrala da je neprijatno odbiti kolege koji žive od toga... Jurcala sam od jutra do mraka proseći oglase za svoj privatni časopis, a šta ste mogli u zemlji gde je marketing samo politička poluga i gde se reklame raspoređuju po partijskoj liniji kao u banana državi... Pokušavala sam svašta i uz ogromne napore uspevala ponešto... Taj ogromni rad, ta jurnjava za prokletim novcem odvojila me je od Boga i od muža i

sopstvene duše, iako sam veoma brzo nalazila opravdanja zašto je to tako... Nisam imala vremena ni za liturgije, ni postove, ni pričešća, poslednjih pet godina sve mi je bilo preče... Suprug me je izdao i to je konačno slomilo moje srce... Ta duhovna izdaja padala mi je teže nego da je bila fizička... Danima sam plakala, kidala se od nesreće ne shvatajući zašto i kako mi se dešavaju sve te nesreće, zbog čeka trpim sav taj bol koji se valjao oko mene kao ogromna kugla... Tada nisam ni slutila koliko sam razmažena u mom poimanju stvarnosti, sreće, radosti...

Posle jezivog intimnog bola koji sam doživela i sa kojim nisam mogla da se pomirim počela su krvarenja... Na tom pregledu rekli su da je sve u redu i da je to od hormona... Međutim, krvarenja nisu prestajala a ja sam nastavljala da radim, trčim, jurim, ne spavam, ali i da budem tužna, dubinski tužna i nesrećna, ne znajući kako može da zaceli raspuknuta duša... Tada nisam shvatala nešto što sam razumela pre 18 godina kada sam se udala, a to je da je venčanje trojično sa Bogom i ukoliko iz tog braka izostavimo Boga, ostajemo slabi, jadni, bedni, bez snage...

Nesrećna moja deca, koja su se za tih godinu i po dana nagledala svega i svačega, i plača i svađe, i tuge, tvrde, sirove... I očaja, u kojem sam uporno grcala, gušila se... Sve sam mogla da izdržim – i podmetanja službe, i otmiču i otpuštanja, i podmetanja i poniženja i difamacije i izživljavanje moćnih i obesnih, ali nisam bila spremna na izdaju svoje druge polovine... Nisam znala kako da se s tim nosim... To me je toliko poremetilo da sam u trenucima očaja zaboravljala i na sopstvenu decu... Htela sam nazad svoj svet, ali ga nije bilo. Bio je zauvek razoren...

Nisam imala snage da se razvedem. ali nisam znala kako da oprostim... Jureći da zaradim još neki dinar da vratim kredite, lizinge, dugove, priuštim porodici još neko bekstvo iz stvarnosti, izgubila sam sve... Boga, mir, dušu, supruga...

Bila sam odlučila da idem dalje... Nisam se osvrtna na sva ta odbijanja koje sam doživljavala na poslu i bila sam navikla da meni sve ide teško, deset puta teže nego ostalima... Činjenica da ni najbliži moćni prijatelji kojima sam godinama pomagala nisu hteli da mi pomognu oko posla bolela me je, ali sam gurala dalje kako znam. Gledala sam kao i većina ljudi nerazumna kadrovska rešenja stimulirana rodbinskim, partijskim, seksualnim odnosima i ćutala sam. Ništa drugo mi nije ni preostalo jer su mi kolumne davno zabranjene...

Odlučila sam da ostanem u braku, iako uz najbolju volju nisam znala kako da oprostim... Imala sam volju da oprostim svima, ali nisam znala kako... Kako se oprašta nešto što ne možemo da razumemo...

Uprkos permanentnim dugim odlivima, ja sam gurala, nisam se predavala, mislila sam – hormoni, proći će – iako sam negde duboko, duboko u sebi sumnjala da nešto nije u redu, ali sam verovala da je suočavanje sa tom sumnjom nešto za šta ima vremena...

Nekoliko meseci pre otkrivanja moje bolesti desila se vrlo neobična stvar kojoj mnogi ne bi pridavali pažnju, ali ja, koja sam odrasla na Jungu, u tome videla sam apsolutno zloslutan znak...

Naime, budući da živimo u potkrovlju, na prvi znak sunca otvorila sam sve krovne prozore. Moja spavaća soba je u kosini a veliki krevet se nalazi ispod šest prozora koje

smo ugradili u želji da iz njega posmatram oblake, zvezde, sunce... Taj pogled u nebo je nešto što mi je donosilo najviše radosti u Beogradu...

Čistila sam kupatilo i zadihana se vratila u spavaću sobu kada sam ugledala veoma neobičan prizor koji mi je istovremeno izazvao i nevericu i strah...

Na mojoj strani kreveta, na mom jastuku, sedeo je golub... Iako bi većina u tome videla tek činjenicu da ptice vole da uleću u potkrovlja, mirnoća kojom je golub ležao na mom jastuku stvarala mi je jezu i neki preko-gnitivni strah...

Pokušala sam da mašem, da vičem, ali se on nije mrdao sa mog jastuka... Bilo je nečeg krajnje transcendentnog u toj ptici koja uopšte nije reagovala na buku, pretnju, vikanje... Otrčala sam na sprat po rečnik simbola i zaledila se... Ptica u kući bila je nagoveštaj smrti i teške bolesti...

Očajna sam pozvala supruga da je izbaci. Uspeo je uz pomoć komšije S.-a i ja sam se vratila u sobu, skinula posteljinu i pokušavala da sve zaboravim. N. je smatrao da preterujem u čitanju simbola, ali uznemirenost koju sam osetila govorila mi je da je ovaj događaj nagoveštaj nečeg veoma, veoma lošeg... Da neprijatnost bude veća, kada sam kod sestre išla da popravim zube, moj brat od strica je klimajući glavom rekao da imam malu cistu, a da one znaju biti znak neke teže bolesti... Naravno golub, cista, krvarenje, ništa me nije sprečavalo da i dalje jurcam, ne spavam, pokušavam da živim kao da se ništa nije desilo... Kao da sam imala posao, kao da sam imala brak, kao da sam normalna...

Slavu Svetog Jovana obeležili smo tiho i dostojanstveno... Bilo je to prvi put posle pet godina da se naša

porodica ponovo vraćala veri i to pre svega zahvaljujući našem sinu Lavu, koji se veoma potrudio oko toga... Stajali smo okupljeni oko slavskog kolača i sveće i izgovarali molitvu ne sluteći da će meseci koji slede doneti najstrašnije dane za mene i našu porodicu...